Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Nr. 10. 1939.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wydawca: Wydział Powiatowy — Katowice. Redakcja i Administracja: Katowice, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 36 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Alojzy Maligłówka — Wydział Powiatowy.

Katowice, sobota, dnia 11 marca 1939 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

USTAWA
o podatku od kapitałów i rent

w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 30 maja 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr 15, poz. 29).

Art. 2 pkt. 5 i 6.

Podatkowi od kapitałów i rent podlegają:

5) Przychody z pobieranych w gotówce lub w naturze świadczeń, umówionych w kontraktach wydobywania ciał kopalnych z cudzego gruntu o ile te świadczenia ustalono nie w kwocie pieniężnej ściśle oznaczonej, lecz w stosunku procentowym do ilości wydobytych ciał kopalnych (procenta brutto),

6) Specjalne rachunki bieżące (on,callowe) zabezpieczone przez złożenie papierów wartościowych lub w jakikolwiek inny sposób, otwarte w państwowych, publicznych lub prywatnych instytucjach kredytowych oraz domach bankowych.

Art. 28 ust. drugi i trzeci.

2) Podatek od przychodów, wymienionych w art. 2 p. 5 wynosi:

a) 30%, o ile chodzi o świadczenia, umówione w kontraktach wydobywania ropy naftowej lub gazu ziemnego;

b) 11.5%, o ile chodzi o świadczenia, umówione w kontraktach wydobywania innych ciał kopalnych.

3) Podatek od wymienionych w art. 2 p. 6 specjalnych rachunków bieżących (on'callowych) wynosi 0,612 % rocznie w stosunku do czasu i sumy pożyczek (liczb procentowych).

(W brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1939 r. (Dz. U. Śl. Nr 2, poz. 8).

Art. 31.

Podatek od specjalnych rachunków bieżących (on'callowych) (art. 2 p. 6) w instytucjach kredytowych, domach bankowych i kantorach wymiany ma być wpłacony przez nie do kas urzędów skarbowych w przeciągu dni 14-tu, licząc od dnia zamknięcia rachunków, na podstawie zamknięcia specjalnych rachunków bieżących (on'callowych). Wpłacony do kas urzędów skarbowych podatek wymienione wyżej instytucje potrącają sobie od dłużników.

Art. 32.

Dla obliczenia podatku specjalne rachunki bieżące (on'callowe) mają być zamykane w terminach najwyżej półrocznych.

Art. 35.

Podatek, przypadający od świadczeń umówionych w kontraktach o wydobywaniu ciał kopalnych z cudzego gruntu (procentów brutto, art. 2 p. 5), przedsiębiorstwa górnicze mają do końca każdego miesiąca obliczyć i wpłacić do kas urzędów skarbowych za każdy ubiegły kalendarzowy miesiąc produkcji.

O ile Dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych wykona prawo zakupu, przysługujące jej w myśl ustawy w przedmiocie zakupu ropy bruttowej dla państwowej fabryki olejów mineralnych

w Drohobyczu, obowiązek obliczenia, potrącenia i wpłacenia podatku ciąży na tejże Dyrekcji.

Art. 36.

W razie poboru określonych w poprzednim artykule świadczeń (procentów brutto) w naturze, przedsiębiorstwa górnicze obliczają wartość tych świadczeń według ceny ciał kopalnych, ustalonej urzędownie, względnie według przeciętnej ceny notowanej na giełdzie towarowej, a w braku takiego notowania wedle przeciętnej sumy ustalonej przez Izbę Przemysłowo-Handlową, lub według przeciętnej ceny rynkowej w odnośnym miesiącu produkcji.

Art. 37.

Odpowiedzialność za terminowe wpłacenie do kasy urzędu skarbowego i za prawidłowe obliczenie podatku ciąży na właściwych instytucjach lub przedsiębiorstwach.

Art. 38.

W ciągu 8-miu dni po terminach, wskazanych do wpłacenia podatku do kas urzędów skarbowych, obowiązani są płatnicy złożyć właściwej władzy skarbowej wykaz, który ma zawierać wszelkie szczegóły, dotyczące obliczenia podatku oraz dowód uiszczenia tego podatku.

Wyjaśnienia:

do art. 2 p. 5 ustawy.

Opodatkowaniu w myśl art. 2 p. 5 ustawy podlegają następujące przychody umówione w kontraktach wydobywania ciał kopalnych z cudzego gruntu:

a) przychody procentowe, pobierane przez uprawnionych w naturze, np. 5 % wydobytej ropy, wydobytego węgla, rudy itp.; w tym przypadku uprawnieni dysponują dowolnie przychodami w naturze,

b) przychody, pobierane przez uprawnionych w gotówce, jako ekwiwalent procentowy przychodów w naturze według każdoczesnej wartości obiegowej np. każdoczesna równowartość pieniężna 5 % wydobytej ropy, wydobytego węgla, rudy itp., w tym przypadku uprawniony nie dysponuje przychodami w naturze, a otrzymuje ich każdoczesną równowartość w gotówce,

c) przychody, pobierane przez uprawnionych w gotówce od każdej jednostki wydobytych ciał kopalnych, np. 5,— zł od tonny wydobytej ropy, 1,— zł od tonny wydobytego węgla, 50 gr od tonny wydobytej rudy.

Jeżeli osoba, która nabyła prawo eksploatowania ciał kopalnych od właściciela gruntu, sama eksploatacji nie prowadzi, lecz wydzierżawia prawo eksploatacji dalszej osobie za wynagrodzeniem, określonym w stosunku procentowym do ilości wydobytych ciał kopalnych, to przychody z tytułu takiego wynagrodzenia podlegają również opodatkowaniu w myśl art. 2 p. 5 ustawy.

Nie podlegają zatem opodatkowaniu jednorazowe wynagrodzenia w gotówce za odstąpione prawo wydobywania ciał kopalnych (np. 50.000,— zł jednorazowo, za eksploatację przez lat 40 oznaczonego pola naftowego) oraz kwotowe wynagrodzenia periodyczne, których wysokość nie jest uzależniona od ilości wydobytych ciał kopalnych (np. po 2.000,— zł rocznie w ciągu 40 lat trwania prawa eksploatacji oznaczonego pola naftowego, bez względu na ilość wydobywanej rocznie ropy).

do art. 2 p. 6 i art. 28 ust. 3.

Dla powstania obowiązku podatkowego w myśl art. 2 p. 6 ustawy konieczne są następujące warunki:

1) istnienie rachunku bieżącego; rachunek bieżący zachodzi wtedy, gdy instytucja kredytowa otwiera klientowi rachunek, na którym zapisuje wszelkie obroty dokonane z klientem, a więc wpłaty uskutecznione bezpośrednio przez klienta lub osoby trzecie na jego konto, oraz wypłaty do rąk klienta lub na jego zlecenie do rąk osób trzecich. Jeżeli na takim rachunku strona „winien“ przewyższa stale stronę „ma“, zachodzi rachunek otwartego kredytu (on‘call), którego zasadniczą cechą jest to, że klient podejmuje w instytucji kredytowej sumy do wysokości przyznanego mu kredytu, a wpłaty uskutecznia tylko celem umorzenia długu, jaki w ten sposób powstał, a nadto, że wierzyciel uprawniony jest żądać spłaty długu na zawołanie.

Podatkowi od kapitałów i rent podlegają tylko te rachunki bieżące, które są rachunkami otwartego kredytu (on‘call) i przy których strona „winień“ przewyższa stronę „ma“. Przy tzw. rachunkach bieżących mieszanych obowiązek podatkowy zachodzi tylko w tych okresach, kiedy strona „winien“ przewyższa stronę „ma“, czyli kiedy rachunki mieszane są rachunkami otwartego kredytu.

2) zabezpieczenie specjalnego rachunku bieżącego (on‘callowego) przez złożenie papierów wartościowych lub w jakikolwiek inny sposób; podatkowi będzie podlegał rachunek on‘callowy, jeżeli jest zabezpieczony np. warrantami, listami przewozowymi, gotówką w obcej walucie, kaucją hipoteczną, wekslami towarowymi, realną gwarancją osób trzecich, kosztownościami itd. Nie podlegają zatem podatkowi rachunki bieżące, otwarte bez zabezpieczenia, na podstawie samego zaufania w solidność samego klienta względnie na podstawie jego sola weksli, gdyż w tym ostatnim przypadku zabezpieczenie własnymi wekslami klienta należy traktować na równi z kredytami in blanco.

3) otwarcie specjalnego rachunku bieżącego w instytucji kredytowej państwowej, publicznej lub prywatnej względnie w domu bankowym.

Wszystkie wyżej wymienione warunki muszą zaistnieć równocześnie, przy czym dla oceny obowiązku podatkowego jest obojętnym, czy według umowy pomiędzy klientem a instytucją kredytową od zadłużenia na specjalnym rachunku bieżącym (on'callowym) należą się odsetki czy też nie. W razie, jeżeli od zadłużenia w myśl umowy odsetki się należą, obojętną jest rzeczą, czy klient płaci odsetki czy też nie.

Bliższe szczegóły co do sposobu zabezpieczenia specjalnych rachunków bieżących (on'callowych) zawiera okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 17 lipca 1930 r. L. D. V. 888/2/29 a co do obowiązku podatkowego specjalnych rachunków bież. (on'callowych) i sposobu obliczenia podatku od tych rachunków, okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 24 grudnia 1932 r. Nr D. V. 48998/2/32 i z dnia 24 października 1936 r. Nr D. V. 24433/2/36 oraz artykuł p. t. „Podatek od kapitałów i rent od specjalnych rachunków bieżących (on'callowych)", zamieszczony w zeszycie Nr 12 (grudzień) „Czasopisma Skarbowego" z 1932 r.

do art. 31.

Ulgowe postanowienia co do terminu wpłacania podatku od specjalnych rachunków bieżących (on'callowych) podaje okólnik Ministerstwa Skarbu dnia 28 października 1925 r. L. D. P. O. 5007/III/25.

Katowice, dnia 17 lutego 1939 r.

Wojewoda Śląski:

w z.:

(—) Dr. Saloni

Wicewojewoda.

(Przedruk z Gaz. Urz. W. Śl. z dnia 28. II. 1938 r. Nr 9)

USTAWA

z dnia 23 lutego 1939 r.

o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic.

Art. 1. Funkcjonariusze Policji Państwowej oraz organów ochrony granic są uprawnieni do użycia broni w następujących przypadkach:

1) dla odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność ich samych bądź innych osób;

2) dla odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na mienie publiczne lub prywatne;

3) przeciwko osobie, używającej wobec nich przemocy fizycznej w celu udaremnienia czynności służbowej;

4) przeciwko osobie, mającej przy sobie broń lub inne przedmioty niebezpieczne dla życia lub zdrowia ludzkiego, jeżeli pomimo wezwania nie porzuci przedmiotu, bądź porzuciwszy go usiłuje nim ponownie owładnąć;

5) w czasie ścigania niebezpiecznego przestępcy lub osoby podejrzanej o ciężkie przestępstwo, jeżeli pomimo wezwania nie zatrzyma się, bądź rąk do góry nie podniesie;

6) dla udaremnienia ucieczki osoby aresztowanej lub zatrzymanej, którą uprzedzono, że w razie próby ucieczki zostanie użyta broń;

7) dla udaremnienia nielegalnego przekroczenia granicy Państwa;

8) przeciwko przebywającemu w kryjówce niebezpiecznemu przestępcy, jeżeli mimo wezwania kryjówki tej nie opuści;

9) przeciwko osobie, która nie usłucha prawnego wezwania, wydanego przez funkcjonariusza w czasie pełnienia służby asystencyjnej, wartowniczej lub konwojowej.

Art. 2. Oddziały zwarte mogą użyć broni tylko na rozkaz bezpośredniego dowódcy.

Art. 3. 1) Użycie broni może nastąpić jedynie w przypadkach oczywistej konieczności, jeżeli zamierzonego celu nie da się osiągnąć innymi środkami.

(2) Przed użyciem broni zawsze należy wezwać do zaniechania lub spełnienia danej czynności, ostrzegając, że będzie użyta broń, przy czym funkcjonariusze nie występujący w mundurach, winni ujawnić swój charakter. Jeżeli ostrzeżenie słowne nie byłoby celowe, należy ostrzec w inny sposób.

(3) Przepis ust. (2) nie dotyczy przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza lub osób trzecich, bądź mogłaby udaremnić pościg i ujęcie przestępcy, bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia, mienia lub zdrowia ludzkiego.

Art. 4. Jeżeli wynikiem użycia broni było zranienie człowieka, należy w miarę możności zapewnić zranionemu opiekę lekarską i udzielić mu pierwszej pomocy.

Art. 5. (1) Funkcjonariusz jest obowiązany zawiadomić niezwłocznie swą władzę przełożoną o każdym przypadku użycia broni.

(2) Władza przełożona jest obowiązana w każdym przypadku użycia broni przeprowadzić dochodzenie celem stwierdzenia, czy użycie broni nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy niniejszej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 7. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc prawną rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1938 r. o użyciu broni przez organa służby bezpieczeństwa publicznego i ochrony granic (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 27, poz. 243).

Prezydent Rzeczypospolitej:

I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski.

Minister Skarbu:

E. Kwiatkowski.

Minister Sprawiedliwości:

W. Grabowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 III. 1939 r. Nr 16)

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i zapłacić w wszystkich urzędach pocztowych.

Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.